

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Το κεφάλι ένος ανθρώπου

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου και τέλος)

Και ο Μαιγκρέ διευθύνθηκε προς την έξοδο, έπειτ' από μια στιγμή δισταγμού. Έκει γύρισε, είδε το ντροπιασμένο πρόσωπο του ανακριτού κι' έφυγε τέλος μ' ένα χαμόγελο που μόλις φαινόταν στα χείλη του και αποτελούσε την μόνη του έκδίκησι.

XII

Η ΠΤΩΣΙΣ

Ήταν μιά μέρα του Ιανουαρίου, παγωμε...
Οι δέκα άνδρες που περίμεναν είχαν το γιακά του έπαυωφοριού τους άνασηκωμένο και τα χέρια τους χωμένα μέσα στις τσέπες του.

Οι περισσότεροι άλλαζαν φράσεις ασύνδετες, χτυπώντας συγχρόνως τα πόδια τους στη γη και ρίχοντας φευγαλέα βλέμματα προς την ίδια διεύθυνσι.

Μόνος ο Μαιγκρέ στεκόταν παράμερα, με το κεφάλι του μαζεμένο προς τους ώμους του, τόσο βλοσυρός ώστε κανείς δεν είχε τολμήσει να του μιλήση...

Διέκρινε κανείς στα σπίτια ολόγυρα μερικά παράθυρα που φωτιζόντουσαν, γιατί μόλις την ώρα εκείνη είχε χαράξει...

Άκουγόντουσαν τα κουδουνίσματα των πρώτων τραινών.

Τέλος άκούστηκε το κύλημα ενός άμαξιού που σταμάτησε σε λίγο, ή πόρτα του που άνοιξε και μερικές διαταγές που είπώθηκαν σε σιγανή φωνή.

Ένας δημοσιογράφος έπαιρνε σημειώσεις με μεγάλη δυσκολία. Μερικοί απ' τους παρισταμένους γύρισαν άλλου τα κεφάλια τους.

Ο Ράντεκ κατέβηκε ζωηρά από το άμάξι των φυλακών και κύτταξε γύρω του με τα φωτεινά του μάτια, που μέσ' στο γκρίζο φώς της αύγης, έπαιρναν γαλάζιες άνταύγειες.

Τόν κρατούσαν κι' από τις δυο μεριές.

Μά εκείνος δεν νοιαζόταν καθόλου γι' αυτό κι' άρχισε να βαδίζει με μεγάλα βήματα προς την διεύθυνσι της λαιμητόμου.

Έξαφνα τότε γλύστρησε άπάνω στο λεπτό στρώμα του πάγου που είχε σχηματισθή στο έδαφος κι' έπεσε κάτω.

Οι φύλακές του, νομίζοντας πως είχε χάσει το ήθικό του, έσπευσαν να τον συγκρατήσουν.

Αυτό δεν βάστηξε παρά μιά-δυο στιγμές... Μά ίσως αυτή ή πτώσις ήταν πιο όδυνηρή απ' όλα τ' άλλα... Αυτό τουλάχιστον φάνηκε απ' το ντροπιασμένο πρόσωπο του καταδίκου, όταν σηκώθηκε...

Είχε χάσει πειά όλη του την ήρεμία, όλη την βεβαιότητα που είχε στον έαυτό του.

Κύτταξε με στενοχώρια γύρω του και τότε ξεχώρισε άνάμεσα στους άλλους τον επιθεωρητή Μαιγκρέ, τον όποιο είχε παρακαλέσει να παρευρεθή στην έκτέλεσί του.

Ο άστυνομικός θέλησε να γυρίση άλλοι τα μάτια του.

Ώστόσο άκουσε τον Ράντεκ που του είπε:

— "Ηρθατε... Σας εύχαριστώ..."

Όλοι όσοι βρισκόντουσαν εκεί άνυπομονούσαν... Τά νεύρα τους βρισκόντουσαν σε ύπερέντασι κ' ήθελαν

να τελειώση το ταχύτερο ή όδυνηρή αυτή σκηνή που το καθήκον τους τους εξανάγκαζε να την παρακολουθήσουν.

Ο Ράντεκ κύτταξε τον πάγο, άπάνω στον όποιο είχε γλυστρήσει...

Έπειτα σήκωσε το κεφάλι του και, δείχνοντας τη λαιμητόμο μ' ένα πικρό χαμόγελο, έκανε σαρκαστικά:

— Στάθηκα ένας άποτυχημένος! Αυτοί που είχαν ως άποστολή να δώσουν τέλος στη ζωή αυτού του ανθρώπου, φαινότουσαν σαν να διστάζουν να τον παραλάβουν.

Κάποιος μίλησε από τους παρισταμένους.

Το κλάξον ενός αυτοκινήτου άντήχησε σε κάποιο γειτονικό δρόμο...

Η αύγη ξεκαθάριζε όλοένα απ' τα σκοτάδια της νύχτας...

Τώρα, τα πρόσωπα και τα πράγματα ξεχώριζαν πιο καθαρά...

Ο Ράντεκ έκανε δυο-τρια βήματα άκόμα πρό την λαιμητόμο...

Οι δήμιοι άπλωσαν τα χέρια τους, έτοιμοι να τον άρπάξουν...

Μά έξαφνα γύρισε το κεφάλι του πίσω και άπευθυνόμενος προς τον Μαιγκρέ που, μηχανικά, είχε προχωρήσει κι' αυτός, είπε:

— Έπιθεωρητά... Σε μιά στιγμή θα τελειώσουν όλα...

Η φωνή του Ράντεκ είχε έναν άλλόκοτο τόνο που τον ξάφνιασε και τον ίδιο και τον άνάγκασε για μιά στιγμή να σωπάση.

Μά άμέσως έπρόσθεσε μ' ένα τόνο που ήταν τώρα περισσότερο πικρός παρά σαρκαστικός:

— Έπιθεωρητά, θα ξαναγυρισετε τώρα στο σπίτι σας, δεν είν' έτσι; Θα βρήτε εκεί την γυναίκα σας... Θα σας έχη έτοιμάσει το πρόγευμά σας, τον καφέ σας...

Μά δεν μπόρεσε να πη περισσότερα...

Οι δήμιοι, βρίσκοντας ότι ή σκηνή παρατεινόταν, τον άρπαξαν και τον τράβηξαν προς την λαιμητόμο...

Ο Μαιγκρέ δεν είδε τίποτε...

Είχε κλείσει τα μάτια του...

Κι' όταν άκουσε το λεπίδι να πέφτη, έσπευσε ν' άπομακρυνθή από κεί, χωρίς να γυρίση το κεφάλι του πίσω...

Ήσαν αλήθεια όσα του είχε πη ο Ράντεκ! Η γυναίκα του τον περίμενε την ώρα εκείνη, στην καλοεπιλωμένη τους τραπεζαρία, όπου το τζάκι έκαιγε κι' όπου το πρόγευμά τους ήταν σερβιρισμένο...

Χωρίς να ξέρη κι' ο ίδιος το γιατί, ο Μαιγκρέ δεν έτόλμησε να ξαναγυρίση στο σπίτι του...

Του φαινόταν πως θα έφερνε στη γαλήνη του κάτι από την φρίκη της σκηνής που είχε παρακολουθήσει...

Τράβηξε κατ' ευθείαν στο γραφείο του, στην άστυνομία... Έκει, γέμισε το τζάκι ολόκληρο, το άναψε και σε λίγο μεγάλες γλώσσες φωτιάς ξεπετάχτηκαν... Είχε τόσο την άνάγκη της ο Μαιγκρέ...

— "Ενοιώθε δυνατά ρίγη να του περνάνε το κορμί..."

ΤΕΛΟΣ